

REPUBLIKA KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
ГЈУКАТА КУШТЕТУЕСЕ
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 14. juna 2017. godine
Ref. br.: AGJ 1096/17

PRESUDA

u

slučaju br. KI31/17

Podnositelj

Shefqet Berisha

**Ocena ustavnosti odluke CLM br. 10/2016 Vrhovnog suda Kosova
od 24. avgusta 2016. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamjenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdij, sudija
Selvete Gérxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnositelj zahteva

1. Zahtev je podneo Shefqet Berisha iz Prištine(u daljem tekstu: podnositelj zahteva).

Osporena odluka

2. Podnositac zahteva osporava odluku CML br. 10/2016 Vrhovnog suda od 24. avgusta 2016. godine.
3. Gore navedena odluka je osporena u vezi sa odlukom PPP.br.1216/15, Osnovnog suda u Prištini od 21. novembra 2016. godine; odlukom Ac. br. 1347, Apelacionog suda od 24. aprila 2016. godine; presudom Rev. br. 50/2016, Vrhovnog suda od 4. aprila 2016. godine; odlukom C. br. 2929/2015, Osnovnog suda u Prištini od 15. februara 2016. godine; presudom Ac. br. 401/204, Apelacionog suda od 26. oktobra 2015. godine i presudom C. br. 162/09, Osnovnog suda u Prištini od 29. oktobra 2013. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedenih odluka kojima su navodno povređena njegova prava koja su garantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 22.2 [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata] i članom 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: Konvencija).
5. Pored toga, podnositac zahteva traži od Suda da uvede privremenu meru, protiv presude C. br. 162/09, Osnovnog suda u Prištini, od 29. oktobra 2013. godine, i obustavi bilo koji sudski postupak, postupak izvršenja, radnje ili odluke javnih organa koje proizilaze iz te presude do konačne odluke Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Predmet gore navedene presude i sledstvenih izvršnih postupaka je oduzimanje privatne imovine podnosioca zahteva i njegove invalidske penzije koja mu je potrebna za njegovo lečenje.

Pravni osnov

7. Zahtev je zasnovan na članovima 113.7 i 116- (1) i (2) Ustava, članovima 27 i 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon), i pravilima 29, 54 i 55 Poslovnika o radu Suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

8. Dana 10. marta 2017. godine, podnositac je podneo zahtev Sudu.
9. Dana 22. marta 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Snezhana Botusharova za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljenod sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Almiro Rodrigues (član) i Ivan Čukalović (član).
10. Dana 22. marta 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog datuma, Sud je obavestio Vrhovni sud o registraciji zahteva.

11. Dana 27. marta 2017. godine, sudija izvestilac je preporučio Sudu da uvede privremenu meru. Istog datuma, Sud je odlučio većinom da uvede privremenu meru do 20. juna 2017. godine.
12. Dana 28. marta 2017. godine, Sud je objavio gore navedenu presudu o privremenoj meri, odnosno protiv presude C. br. 162/09 Osnovnog suda u Prištini od 29. oktobra 2013. godine i naložio obustavu bilo kojeg sudskega postupka, postupka izvršenja, radnje ili odluke javnih organa koje proizilaze iz te presude do konačne odluke Ustavnog suda Republike Kosovo. Privremena mera je uvedena do 20. juna 2017. godine.
13. Dana 30. Maja 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrio izveštaj Sudije izvestioca i predložilo je Sudu da se zahtev prihvati, prekršaj Ustavnih odredbi i produžetak privremenih mera sve dok redovni sudovi ne razmotre ovu stvar u skladu sa dispozitivom i obrazloženjem Presude ovog Suda

Pregled činjenica

14. Dana 2. februara 2009. godine, tužilac K. Sh. je podneo tužbu ondašnjem Opštinskom sudu u Prištini, tražeći da se podnositelj zahteva obaveže da mu isplati iznos od 20. 337.40 €, uključujući kamatnu stopu počev od dana kada je tužba podneta.
15. Dana 23. juna 2010. godine, K. Sh. je podneo drugu tužbu Osnovnom sudu zamenjujući prethodnu, zahtevajući da se podnositelj zahteva obaveže da mu isplati 17,500 € uključujući kamatu.
16. Dana 1. januara 2013. godine, Zakon br. 03/L-199 o sudovima je stupio na snagu. U skladu sa članom 2, stav 1, pod stav 1.2 Zakaona: „*Osnovni sud - prvoštepeni sud, sa sedištem u sedam regionalna centra, koji se osniva ovim zakonom*“.
17. Dana 6. februara 2013. godine, Osnovni sud je doneo odluku kojom je obavezao podnosioca zahteva da odgovori na tužbu K. Sh. u roku od 15 (petnaest) dana.
18. Dana 15. februara 2013. godine, podnositelj zahteva je u svom odgovoru osporio tvrdnje K. Sh. i tražio od Osnovnog suda da odbije kao nesonovan tužbeni zahtev K. Sh. u celosti, ili odbaci, kao neprihvatljiv.
19. Dana 19. aprila 2013. godine i 7. juna 2013. godine, održana su dva sudska ročišta, gde su saslušani svedoci. Podnositelj zahteva je prigovorio na način na koji su dokazi uzeti i ocenjeni, jer su s jedne strane, dokazi i svedoci predloženi od strane podnosioca zahteva odbijeni; dok su s druge strane, dokazi i svedoci predloženi od strane K. Sh. prihvaćeni od strane suda.
20. Dana 29. oktobra 2013. godine, Osnovni sud u Prištini je presudom C. br. 162/09 usvojio tužbeni zahtev tužioca K. Sh. i obavezao podnosioca zahteva da isplati tužiocu ‘neisplaćen zajam’. Istog datuma, podnositelj zahteva je podneo nove dokaze, tvrdeći da: (i) legitimacija i identitet K. Sh. nije bio tačno utvrđen

i da njegov identitet nije bio poznat; i, (ii) predložio svedoka da se sasluša. Dokazi i predloženi svedok su odbijeni od strane suda.

21. Podnositelj zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu na osnovu bitnih povreda procesnih odredaba, pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se ožalbena presuda poništi i slučaj vratи na preispitivanje.
22. Dana 26. oktobra 2015. godine, Apelacioni sud je presudom CA. br. 401/2014 odbacio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu Osnovnog suda.
23. Dana 23. novembra 2015. godine, podnositelj je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom суду на основу bitne povrede odredaba postupka, pogrešne primene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Podnositelj zahteva je opet ponavljaо да је pokrenuo pred nižim instancama argumenat za navodne povrede njegovog prava na pravično i nepristrasno suđenje, jer nije prihvaćeno da se sasluša njegov svedok i uzeti u obzir njegovi dokazi.
24. Dana 30. novembra 2015. godine, na zahtev tužioca K. Sh. Kancelarija privatnog izvršitelja je izdala nalog (P. br. 784/15) о izvršenju. Podnositelj zahteva je prigovorio na taj nalog.
25. Dana 4. aprila 2016. godine, Vrhovni sud je presudom Rev. br. 50/2016 odbacio kao neosnovan zahtev za reviziju podnosioca zahteva, potvrdio svoju obavezu prema tužiocu i preinacio odluke nižeg suda samo u pogledu kamatne stope. Vrhovni sud je obrazložio da: (i) su odluke redovnih sudova dovoljno jasne i dobro opravdane; (ii) je postojanje pravnog odnosa između parničnih stranaka potvrđeno iskazom svedoka; (iii) je svedok koga je predložio podnositelj zahteva da se sasluša irelevantan u ovom slučaju; i, (iv) je tvrdnja koja dovodi u pitanje identitet i legitimitet K. Sh. neosnovana i da podnositelj zahteva nije pokrenuo tu tvrdnju pred sudovima nižeg stepena, *inter alia*, suprotno činjenicama i zapisnicima u sudskim dosjeima.
26. U međuvremenu, tužilac K. Sh. je podneo predlog za uvođenje mere bezbednosti na nepokretnu imovinu podnosioca zahteva.
27. Dana 15. februara 2016. godine, Osnovni sud u Prištini je odlukom C. br. 2929/2015 usvojio kao osnovan predlog tužioca K. Sh. o uvođenju mere bezbednosti. Podnosiocu zahteva je naloženo da ništa ne gradi, da ne prodaje i ne ugovara i overava ugovor o kupoprodaji podnosioca zahteva sa nadležnim notarom u Prištini u katastarskoj jedinici određenoj u Prištini sve dok se ne doneše druga odluka Osnovnog suda u Prištini.
28. Podnositelj zahteva je blagovremeno uložio žalbu Apelacionom sudu protiv odluke o privremenim merama.
29. Dana 24 aprila 2016. godine, Apelacioni sud je odlukom Ac. br. 1347/16 odbacio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio odluku Osnovnog suda.

30. Podnositac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Kancelariji glavnog državnog tužioca, tvrdeći, *inter alia*, da se tužilac K. Sh., sve vreme predstavlja sa lažnim identitetom i da to nije bilo verifikovano od strane sudova, uprkos brojim žalbama podnosioca zahteva.
31. Što se tiče pitanja identiteta i legitimnosti K. Sh., podnositac zahteva je priložio kao dokaz obaveštenje od strane nemačkih istražnih organa, koje u svom relevantnom delu glasi: "... Kosovske vlasti su obaveštene preko Interpola ...da je optuženi Sch. (ranije poznat kao K. Sh., u 1995, neutralizacijom postao Nemački državljanin i promenio ime na A. C. R. Sch.)...do kog stepena korišćenje prethodnih ličnih podataka predstavlja krivično delo ... je odgovornost kosovskih vlasti".
32. Dana 31. maja 2016. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je obavestila podnosioca zahteva da je primila njegovu inicijativu i da je podnela zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom суду. Državni tužilac je izjavio pred Vrhovnim sudom da se odluke sudova moraju ukinuti zbog bitnih povreda odredaba procesnog prava.
33. Dana 4. avgusta 2016. godine, podnositac je podneo zahtev KI 102/16 Sudu. Sud je proglašio zahtev neprihvatljivim na osnovu toga da je preuranjen, jer su postupci bili u toku pred Vrhovnim sudom. Sud je takođe primetio da zahtev pokreće važna ustavna pitanja u pogledu proceduralnog legitimite stranaka i saslušanja svedoka (vidi: Ustavni sud Republike Kosovo: slučaj br. KI102/16, podnositac zahteva: *Shefzet Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. marta 2017. godine, stav 41).
34. Dana 24. avgusta 2016. godine, Vrhovni sud je odlukom CLM. br. 10/2016 odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti državnog tužioca podnet protiv odluka nižestepenih i žalbenih sudova u postupku. Vrhovni sud je obrazložio da se zahtev za zaštitu zakonitosti može podneti samo za povrede koje se odnose na mesnu nadležnost, obavezu da se održi javna rasprava ili u situaciji kada je javnost sprečena da bude na raspravi. Vrhovni sud je zaključio da se zahtev za zaštitu zakonitosti ne može podneti zbog povreda proceduralne legitimnosti stranaka.
35. Dana 21. novembra 2016. godine, Osnovni sud u Prištini je odlukom PPP.br.1216/15 odbacio prigovor podnosioca zahteva protiv naloga za izvršenje (P. br. 784/15 od 30. novembra 2015. godine) izdat od Kancelarije privatnog izvršitelja. Osnovni sud je utvrdio da se izvršni nalog zasnivao na presudi C. br. 162/09 Osnovnog suda u Prištini od 29. oktobra 2013. godine.
36. Predmet gore navedenog izvršnog postupka je bio oduzimanje privatne imovine podnosioca i blokiranje njegove invalidske penzije koja je potrebna za njegovo lečenje.
37. Podnositac zahteva je osporio gore navedenu odluku (PPP. br. 1216/15) Osnovnog suda pred Apelacionim sudom.

38. Sud primećuje da su izvršni postupci još u toku pred Apelacionim sudom, ali oni ne mogu sprečavati izvršenje odluke Osnovnog suda za oduzimanje imovine podnosioca.

Navodi podnosioca

39. Podnositac zahteva tvrdi povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 22.2 [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Konvencije.
40. Podnositac zahteva tvrdi da redovni sudovi u svim stepenima nisu uzeli u obzir dokaze koje je predložio, niti su obrazložili zašto su odbili te dokaze. To obuhvata, *inter alia*, odbijanje da precizno utvrde identitet K. Sh. i saslušaju svedoka predloženog od strane podnosioca. Ovaj svedok je prema podnosiocu zahteva - važan svedok za pravično odlučivanje njegovog slučaja, tj, da li je on dugovao tužitelju novac ili ne, da li mu je tužitelj dao "pozajmicu" ili nije.
41. Podnositac zahteva tvrdi da je u njegovom slučaju, zbog odbijanja da podnese dokaze i saslušanja njegovog svedoka kao i nedostatka obrazloženja za to, povređeno načelo jednakosti oružja i pravo na obrazloženu odluku, kao osnovni deo prava na pravično i nepristrasno suđenje. Štaviše, podnositac je naveo da on nikada nije priznao da je uzeo ili duguje novac tužitelju, uprkos onome što je Osnovni sud izjavio.
42. Podnositac zahteva tvrdi: „*Vrhovni sud Kosova je povredio član 6. Konvencije, zato što uopšte nije razmotrio zahtev za učešće na sednici revizije koji je podnet sa obrazloženjem povrede ljudskih prava i sloboda-član 6. Konvencije. Ovim zahtevom sam tražio od suda da pozove ročište na kojem će se saslušati moje tvrdnje o povredi osnovnih ljudskih prava i sloboda -član 6. Konvencije. Argumenti o povredi osnovnih ljudskih prava i sloboda od strane preliminarnih sudova (povrede koji su onemogućile pravično i nepristrasno suđenje) su priloženi ovom dopisu i obrazloženi su, pozivanjem i na sudsku praksu EKLjP.*”
43. Podnositac zahteva izjavljuje: „*Državno tužilaštvo je tražilo poništaj sudske odluka koje su donete u postupku donošenja mere bezbednosti - smatrujući da postoje elementi krivičnog dela (falsifikovan identitet tužioca), jer on nije K. Sh. (građanina Kosova), već A. C. R. Sch., nemački državljanin sa prebivalištem i stalnim boravkom u Saveznoj Republici Nemačke. S obzirom da SRN zabranjuje dvojno državljanstvo, ne postoji nijedna mogućnost da se izbegne postojanje ovih krivičnih dela. Pa i da je dozvoljeno dvojno državljanstvo, ni najedan način nije dozvoljeno da se koriste različiti identiteti u različitim zemljama, jer se identitet utvrđuje po ličnom imenu i u tom smislu se određuje i ličnost i legitimitet stranke. Ne može se raditi o istoj osobi -već o različitim ličnostima. Kao se može jedan postupak smatrati redovnim, kada nije siguran ni identitet stranaka u postupku?*”
44. Podnositac zahteva tvrdi da su Vrhovni sud i Apelacioni sud doneli ne obrazložene odluke: „*Apelacioni sud, pored toga što nije obrazložio svoje odluke/zaključke, čak nije ni ponovio obrazloženja prvostepenog suda - i ne*

opravdava zašto se slaže sa obrazloženjem prvostepenog suda ... Vrhovni sud Kosova je u više navrata otvoreno ponovio sve povrede prethodnih sudova, vraćajući ih u kontinuirane povrede osnovnih ljudskih prava i sloboda od strane državnog pravosuđa. Sud, između ostalog, uopšte ne opravdava svoju odluku da nije bilo povrede formalnog prava i da nije bilo povrede materijalnog prava.”

45. Podnositelj zahteva tvrdi da su u njegovom slučaju postupci kao celina bili neustavni, i stoga, moraju se proglašiti neustavnim *ab initio*. U tom smislu, on tvrdi: “*U skladu sa standardom ESLJP-a obaveštavam Ustavni sud da tražim ocenu ustavnosti sudskog procesa (trial) – i zahtev nije ograničen na ocenu ustavnosti samo poslednje odluke, jer neke od povreda osnovnih prava i sloboda zapravo su izvršene od strane prvostepenog suda, još na početku sudskog postupka*”.
46. Podnositelj zahteva tvrdi da Vrhovni sud (odluka CLM br. 10/2016 od 24. avgusta 2016. godine) ponovo nije uspeo da reši glavna pitanja koje je pokrenuo on i državni tužilac, odnosno: (i) pitanje identiteta i proceduralne legitimnosti K. Sh.; (ii) način na koji su dokaz uzeti; i (iii) zašto je jedini svedok koji je predložio odbijen od strane suda. Podnositelj zahteva tvrdi da je u njegovom slučaju u svim sudskim stepenima povređeno načelo jednakosti oružja.
47. Podnositelj zahteva traži uvođenje privremene mere na osnovu člana 27. Zakona i pravila 54 Poslovnika o radu. U tom smislu, podnositelj zahteva naglašava: „... Podnosim Ustavnom суду Republike Kosovo ovaj zahtev za uvođenje privremene mere protiv svih presuda i odluka donete od strane sudova, jer krše pravo na pravično suđenje i mirno uživanje imovine.”
48. Štaviše, podnositelj zahteva precizira sledeće razloge: (i) nepokretna imovina koja je bila predmet mere bezbednosti je takođe bila predmet hipoteke u korist trećeg lica; (ii) uvođenje mere bezbednosti na imovinu koja je bila predmet hipoteke predstavlja krivično delo; (III) račun podnosioca zahteva (invalidska penzija) preko koga obezbeđuje svoj medicinski tretman je blokiran, i (iv) podnositelj zahteva je od 1992. godine dijagnostikovan sa 100% stepenom invaliditeta, i da će mu zbog toga, blokiranje invalidske penzije izazvati nepopravljivu štetu.
49. Podnositelj zahteva navodi da se zbog jednostranog stava sudova u njegovom slučaju stvorila situacija „kontinuirane povrede“. Uvođenje mere bezbednosti na njegovu imovinu i blokiranje njegove invalidske penzije je još više povredilo njegovo pravo na imovinu koje je garantovano članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.
50. Pored toga, podnositelj je naveo da: “*Smatram da izvršenje odluke protiv invalidske penzije koja je pomoć za lečenje i da mi spasi život rezultira takođe povredom člana 8. Konvencije*”.
51. Na kraju, podnositelj zahteva traži od Suda: (i) da proglaši zahtev prihvatljivim, (ii) da utvrdi da je došlo do povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 22,2 [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata] i

54 [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Konvencije, (iii) da proglaši nevažećim sudske postupak u celosti i da poništi osporene odluke; (iv) da uvede privremenu meru; i (v) da vrati predmet Osnovnom sudu na preispitivanje u skladu sa presudom Ustavnog suda.

Ocena prihvatljivosti

52. Sud prvo ocenjuje da li je podnositelj zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u Ustavu i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
53. Što se tiče zahteva podnositelja, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje: "*Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.*"
54. U tom smislu, Sud primećuje da je podnositelj zahteva iscrpio sva pravna sredstva propisana zakonom i u nedostatku drugog raspoloživog efikasnog pravnog sredstva, podneo je zahtev Sudu.
55. Sud se poziva i na član 49. Zakona, koji propisuje: „*Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnositelj primio sudsку odluku.*“.
56. U tom smislu, Sud podseća da je u svojoj odluci o privremenoj meri od 28. marta 2017. godine, utvrdio sledeće: “*Od njegovog rešenja o neprihvatljivosti u slučaju br. KI102/16 kojim je proglašen zahtev podnositelja neprihvatljivim jer je bio preuranjen, Sud primećuje da situacija podnositelja zahteva nije ispravljana, već je u stvari, otežana, i kao takva, predstavlja kontinuiranu situaciju.*”.
57. Sud primećuje da se uslov za podnošenje zahteva u zakonskom roku od 4 (četiri) meseca ne primenjuje u slučajevima navodne kontinuirane povrede osnovnih ljudskih prava i sloboda (vidi: među ostalim izvorima, Ustavni sud Republike Kosovo: slučaj br. KI50/12, podnositelj zahteva: *Agush Lolluni*, presuda od 20. jula 2012. godine).
58. Sud se poziva i na član 48. Zakona, koji propisuje: “*Podnositelj podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori*”.
59. Što se tiče ispunjavanja ovog uslova, Sud primećuje da je podnositelj zahteva jasno naglasio koja su prava, garantovana Ustavom i Konvencijom, bila povređena na njegovu štetu navodnim neustavnim sudske postupcima.
60. Nakon razmatranja žalbi i primedbi podnositelja zahteva, Sud smatra da zahtev pokreće ozbiljna pitanja činjenica i zakona koja su takve složenosti da njihovo utvrđivanje treba da zavisi od ispitivanja merituma. Zahtev ne može, dakle, da se smatra očigledno neosnovanim u smislu pravila 36 (1) (d) Poslovnika i nije utvrđena druga osnov da se proglaši neprihvatljivim (vidi: na primer slučaj A i B protiv Norveške, [VV], predstavke br. 24130/11 i 29758/11, presuda od 15. novembra 2016. godine, stav 55 i vidi: takođe *mutatis mutandis* slučaj br.

KI132/15, *Manastir Visoki Dečani*, presuda Ustavnog suda Republike Kosovo od 20. maja 2016. godine).

Meritum zahteva

61. Sud podseća da podnositelj zahteva tvrdi povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 22.2 [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata] i 54 [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Konvencije.
62. Sud će u ovom slučaju ispitati meritum zahteva u skladu sa članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6.1 (Pravo na pravično suđenje) Konvencije.
63. U tom smislu, Sud se poziva na član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, koji propisuje:

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.”
64. Pored toga, član 6.1 (Pravo na pravično suđenje) EKLjP, propisuje:

“Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona.”
65. Sud primećuje da je glavna tvrdnja podnositelja zahteva ta da su sudski postupci u celini bili neustavni, jer su mu sudovi od početka povredili pravo da mu se sasluša svedok i prihvate dokazi i pitanje identiteta i legitimnosti protivničkog parničara.
66. U tom smislu, Sud primećuje da uslov “pravičnost”, kao što je garantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije, pokriva postupak kao celinu i pitanje da li je lice dobilo „pravično“ suđenje se posmatra na osnovu kumulativne analize svih faza, a ne samo konkretnog incidenta ili proceduralne manjkavosti, i kao rezultat toga, manjkavost na jednom nivou se može ispraviti u nekoj kasnijoj fazi (vidi: na primer, *Monnell i Morris protiv Ujedinjenog kraljevstva*, stavovi 55-70).
67. Sud primećuje da podnositelj zahteva takođe tvrdi da se mora osloniti na svoju invalidsku penziju za lečenje i imajući u vidu odluke sudova, on to ne može. Podnositelj zahteva dalje tvrdi da će izricanje mere bezbednosti na njegovoj privatnoj imovini povrediti i prava trećih lica i kao takvo je nezakonito i predstavlja krivično delo.

68. Pored toga, Sud primećuje da zahtev pokreće ozbiljne sumnje o ustavnosti sudskih postupaka u vezi sa: (i) navodnom proizvoljnošću u ocenjivanju činjenica; (ii) pitanjem identiteta i proceduralnog legitimiteta K.Sh; (iii) tvrdnjom o povredi prava podnosioca zahteva da mu se sasluša svedok i prihvate dokazi; (iv) potencijalnim negativnim posledicama za podnosioca zahteva i trećih lica u slučaju primene mera bezbednosti protiv njegove imovine, kao i blokiranja njegove invalidske penzije.
69. Sud se poziva na član 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, koji propisuje: „*Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*“.
70. U tom smislu, Sud smatra da sumnje pokrenute ovim zahtevom treba prvo da se razmotre u smislu uslova principa jednakosti oružja. Sud takođe treba da ispita da li je podnositelj zahteva oštećen u odnosu na druga prava, odnosno, mirno uživanje imovine i privatnog života; čija povreda može nastati kao rezultat povrede principa jednakost oružja.
71. Princip „jednakost oružja“ je sadržan u širem konceptu pravičnog suđenja. Uslov „jednakosti oružja“ u smislu „prave ravnoteže“ među stranama se primenjuje u principu u građanskim, kao i u krivičnim slučajevima (vidi: slučaj *Feldbrugge protiv Holandije*, ESLjP, predstavka br. 8562/79, presuda od 29. maja 1986. godine, stav 44).
72. Jednakost oružja podrazumeva da se svakoj strani mora pružiti razumna mogućnost da iznese svoj slučaj – uključujući svoje dokaze – pod uslovima koji je ne stavljuju u značajno nepovoljniji položaj vis-à-vis protivničke strane (vidi: slučaj *Dombo i Beheer B. V. protiv Holandije*, ESLjP, predstavka br. 14448/88, presuda od 27. oktobra 1993. godine, stav 33).
73. Što se tiče pitanja prihvatanja dokaza, Sud primećuje da Ustav i Konvencija ne propisuju pravila o takvim dokazima (vidi: slučaj *Mantovanelli protiv Francuske*, ESLjP, predstavka br. 21497/93, presuda od 18. marta 1997. godine, stav 34). Prihvatljivost dokaza i način na koji treba da se ocene su, pre svega, pitanja koja treba da regulišu državnim zakonima i od strane domaćih sudova (vidi: slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije* [VV], predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28). Isto se primenjuje i na dokazne vrednosti dokaza i teret dokazivanja (*Tiemann protiv Francuske i Nemačke* (dec)). I na redovnim sudovima je da ocene relevantnost predloženih dokaza (vidi: slučaj *Centro Europa 7 S.r.l. i Di Stefano protiv Italije* [VV], predstavka br. 38433/09, presuda od 7. juna 2012. godine u stavu 198).
74. Međutim, zadatok Suda prema Ustavu i Konvenciji je da utvrди da li su postupci kao celina bili pravični, uključujući način na koji su dokazi uzeti (vidi: slučaj *Elsholz protiv Nemačke* [VV], predstavka br. 25735/94, presuda od 13. jula 2000. godine, u stavu 66). On stoga mora utvrditi da li su dokazi predstavljeni na takav način da garantuje pravično suđenje (vidi: slučaj *Blücher protiv Republike Češke*, ESLjP, predstavka br. 58580/00, presuda od 11. januara 2005. godine, u stavu 65).

75. Dužnost je redovnih sudova da sprovedu pravilnu ocenu podnesaka, argumenata i dokaza koje su izvele strane (vidi: slučaj *Vand de Hurk protiv Holandije*, ESLjP, predstavka br. 16034/90, presuda od 19. aprila 1994. godine, u stav 59).
76. Što se tiče iskaza svedoka, Sud primećuje da član 31. Ustava u vezi sa članom 6. stav 1 ne garantuju eksplicitno pravo na se pozovu svedoci i prihvatljivost iskaza svedoka je u principu stvar zakonitosti. Međutim, postupci u celini, uključujući i način na koji su dokazi dozvoljeni, moraju biti „pravični“ u smislu člana 31. u vezi sa članom 6 stav 1 (*Dombo i Beheer B.V. protiv Holandije*, stav 31).
77. Kada sudovi odbiju zahteve da se pozovu svedoci, oni moraju da daju dovoljno razloga i odbijanje ne sme da bude proizvoljno; ne sme predstavljati neproporcionalno ograničenje sposobnosti parničara da predstave argumente u prilog svom slučaju (vidi: slučaj *Wierzbicki protiv Polske*, ESLjP, predstavka br. 24541/94, presuda od 18. juna 2002. godine u stavu 45).
78. Razlika u tretmanu u pogledu saslušanja svedoka stranaka može da bude takva da krši princip „jednakost oružja“ (*Dombo i Beheer B.V. protiv Holandije*, stav 35, gde je samo jednom od dva učesnika u tom slučaju bilo dozvoljeno da iznese dokaze (povreda).
79. U tom smislu, Sud smatra da ukoliko je utvrđeno da je stranka u postupku stavljena u očigledno nepovoljniji položaj vis-à-vis svog protivnika u toku redovnog postupka, onda je to pokazatelj da je princip jednakosti oružja povređen.
80. Sud primećuje da je podnositelj zahteva pokrenuo problem pravičnog suđenja pred svim sudskim stepenima, odnosno, neprihvatanje dokaza o legitimnosti K.Sh. i da se njegov svedok sasluša, međutim, sudovi nisu zauzeli stav o tim problemima, a kao posledica toga, navodno su povredili „pravičnu ravnotežu“ koja je uslov jednakosti između parničara u parničnom postupku.
81. Što se tiče ovog slučaja, Sud će ispitati tvrdnje pokrenute od strane podnosioca zahteva u svakom koraku postupka pred sudovima, a zatim će suprotstaviti ove tvrdnje sa nalazima sudova kako bi utvrdio pravičnost postupka kao celine.
82. U tom smislu, Sud primećuje da je podnositelj zahteva u svom podnesku (C. br. 162/2009 od 15. februara 2013. godine) podnetim Osnovnom суду у Приштини, prigovorio na tvrdnju da duguje novac tužiocu K. Sh., navodeći da je tužba poslednje navedenog potpuno neosnovana i „fiktivna. Osim toga, podnositelj zahteva je dodao da čak i da je dugovao novac tužiocu, takav „hipotetički“ dug bi bio predmet zastarelosti.
83. U sudskom spisu (C. br. 162/09 sastavljen 7. juna 2013. godine) sa glavnog pretresa u Osnovnom суду у Приштини se navodi, *inter alia*, da je podnositelj zahteva prigovorio na tužbu tužioca u vezi sa navodnim novcem koji duguje poslednje navedenom. Navedeni sudski spis takođe pokazuje da je zahtev podnosioca da se svedok I. S., sasluša odbijen bez ikakvog objašnjenja. Sudski

spis takođe pokazuje da je podnositac zahteva obavestio sud da će njegov konačni podnesak biti u pisanom obliku i detaljniji.

84. U svom konačnom podnesku (C br. 162/2009 od 29. oktobra 2013. godine), podnetim Osnovnom суду у Приштини, подnositac zahteva je, *inter alia*, ponovio da prigovara na tužbu tužioca kao neosnovanu u vezi sa novcem koji duguje, istakao nedoslednost tužioca u vezi sa iznosom duga, tražio da se svedok I.S sasluša, obavestio sud da je podneo krivičnu prijavu pred kosovskom policijom zbog pretnji i zastrašivanja protiv njega i njegove porodice od strane tužioca. Podnositac zahteva je takođe izneo sumnju u vezi sa stvarnim identitetom i legitimnošću tužioca K. Sh.
85. U vezi sa time da mu se svedok sasluša, podnositac zahteva je naveo da je neshvatljivo zašto sud odbija takvog svedoka, koji bi mu pomogao da utvrdi istinu, posebno u svetlu kontradikcija u iskazima svedoka koje je predložio tužilac.
86. Što se tiče identiteta i legitimnosti tužioca K. Sh., podnositac zahteva je predložio суду да odmah obustavi postupak i proveri identitet tužioca. У том смислу, подnositac zahteva je dodao da je u Nemačkoj pokrenut krivični postupak protiv tužioca upravo na osnovu njegovih različitih identiteta.
87. U svojoj žalbi (C. br. 162/2009) pred Apelacionim судом, подnositac zahteva je ponovio svoje tvrdnje o ništavosti pravnog posla između njega i tužioca, identitetu tužioca i njegovom pravu da se svedok I. S. sasluša. Поднositак заhteva se žalio Apelacionom суду о пристрасности основног суда у поступку. Подnositac zahteva je posebno istakao da je saslušanje svedoka I. S. veoma važno, jer bi objasnilo da li duguje novac tužioca ili ne.
88. У том смислу, Суд primećuje da je apelacioni суд utvrdio da nije neophodno da odgovara na tvrdnje pokrenute od strane podnosioca zahteva.
89. У свом захтеву за reviziju (CA. br. 411/2014 од 23. novembra 2015. godine) pred Vrhovnim судом, подnositac zahteva je tražio od Vrhovnog суда да usvoji reviziju kao osnovanu i vrati slučaj na preispitivanje. Подnositac zahteva je ponovio da je njegov dokaz u vezi sa legitimnošću tužioca i zahtev da se sasluša svedok I. S., odbijen od strane судова nižeg stepena i proglašen irelevantnim bez obrazloženja.
90. У том смислу, Суд ističe odgovor Vrhovnog суда (presuda Rev br. 50/2016 од 4. aprila 2016. godine) u vezi sa tvrdnjama podnosioca zahteva. Obrazloženje Vrhovnog суда se može sažeti na sledeći način. Vrhovni суд je utvrdio da je (i) pravni posao, odnosno dug koji подnositac zahteva duguje tužiocu konstatovan на основу сведоčења svedoka; (ii) tvrdnje подnosioca заhteva о odbijanju njegovog svedoka су neosnovane, jer je prvostepeni суд odlučio da je svedok I. S. irrelevantan; и (iii) tvrdnja подnosioca заhteva о identitetu tužioca je neodrživa, jer je prvostepeni суд identifikovao njegov pasoš i подnositac заhteva nije pokrenuo то пitanje pred судовима nižeg stepena.
91. Što se tiče navodnog pravnog posla uspostavljenog između подnosioca zahteva i tužioca, Vrhovni суд je naveo sledeće. “*Na osnovu utvrđenog činjeničnog*

stanja je ustanovljeno da tuženi duguje tužiocu iznos od 35.000,00 DM, a koji je konvertiran u 17.500,00 €. Dug proizilazi iz pravnog odnosa ugovora o zajmu, gde je tužilac na ime duga dao tuženom iznos od 35.000,00 DM. Na osnovu sporazuma o zajmu 1999. godine, tuženi je bio obavezan da iznos zajma vrati tužiocu do 31.12.2002. god., a da je ovaj rok produžen do 31.12.2008. god., i da i posle isteka ovog roka tuženi nije vratio dug tužiocu. Postojanje pravnog odnosa ugovora o zajmu između parničara je utvrđen iz izjava saslušanih svedoka I.J., A.B. i S.B.”.

92. Što se tiče svedoka predloženog od strane podnosioca zahteva, Vrhovni sud je obrazložio na sledeći način. *“Kazanja iz revizije da prvostepeni sud nije prihvatio da sasluša svedoka I. S., imama džamije „Sofalija“ u Prištini, su neosnovana iz razloga što je prvostepeni sud ocenio da je predlog za saslušanje pomenutog svedoka irelevantan za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Navodi revizije da se saslušani svedoci nisu izjasnili o činjenicama relevantnim za odlučivanje ove pravne stvari, ne stoje, jer je prvostepeni sud saslušao svedoke o okolnostima koji se odnose na to da li je postojao pravni odnos iz ugovora o zajmu između parničara, koja je činjenica bila relevantna za pravično odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, iz razloga što su parničari zaključili usmeni ugovor o zajmu”.*
93. Što se tiče identiteta tužioca, Vrhovni sud je utvrdio sledeće: *“Tuženi u reviziji osporava činjenicu legitimite i identiteta tužilačke stranke naglašavajući da tužilac osim identiteta K. Sh. ima i identitet A.C.R.S., kao nemački državljanin. Međutim, u zapisniku sudske rasprave pri prvostepenom суду od 19.04.2013. god., sud je izvršio identifikaciju tužioca na osnovu pasoša br. K000432720 i da je na ovoj raspravi bio lično prisutan tužilac i njegov ovlašćeni H. R., koji nisu imali primedbe o identitetu tužioca kao i na kasnijim raspravama, zato, ne stoje navodi revizije da se nije izvršila identifikacija tužilačke stranke”.*
94. Sud primećuje da je, u međuvremenu, došlo do nekih dešavanja u vezi sa slučajem podnosioca zahteva, odnosno, doneto je rešenje o neprihvatljivosti Suda u slučaju br. KI102/16, podnositelj zahteva: *Shefqet Berisha*, koji je proglašen neprihvatljivim na osnovu toga da je preuranjen. U tom slučaju, Sud je primetio da zahtev pokreće važna ustavna pitanja i da ništa ne ometa podnosioca zahteva da podnese novi zahtev u budućnosti.
95. U tom smislu, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti je prihvaćen od strane državnog tužioca koji je podneo taj zahtev pred Vrhovnim sudom. Podnositelj zahteva je podneo državnom tužiocu službeno obaveštenje od strane nemačkih istražnih ograna u vezi sa identitetom tužioca.
96. Državni tužilac je naveo pred Vrhovnim sudom da sudovi nižeg stepena nisu odgovorili na tvrdnje podnosioca zahteva o identitetu i legitimnosti tužioca K. Sh.
97. Vrhovni sud je (odлука CLM br. 10/2016 od 24. avgusta 2016. godine) odbacio zahtev za zaštitu i obrazložio da se takav zahtev može podneti samo zbog povreda koje se odnose na mesnu nadležnost, obaveze da se održi rasprava ili u situaciji kada je javnost sprečena da bude na raspravi. Vrhovni sud je zaključio

da zahtev za zaštitu zakonitosti ne može da se podnese zbog povrede proceduralne legitimnosti stranaka.

98. Usledila su i druga dešavanja u vezi sa slučajem podnosioca zahteva, naime, uvođenje mere bezbednosti od strane osnovnog suda protiv imovine podnosioca zahteva i blokiranje njegove invalidske penzije. Podnositelj zahteva je ponovio svoje tvrdnje čak i prilikom izvršnog postupka (mera bezbednosti) i postupka blokiranja njegove invalidske penzije.
99. Podnositelj zahteva je podneo novi zahtev Sudu, tražeći uvođenje privremene mere u svoju korist, tvrdeći povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje, zaštitu imovine i privatnog života.
100. Sud je odobrio privremenu meru u slučaju br. KI31/17, podnosioca zahteva: *Shefqet Berisha*, konstatujući, *inter alia*: “*Od njegovog rešenja o neprihvatljivosti u slučaju br. KI102/16 kojim je proglašen zahtev podnosioca neprihvatljivim jer je bio preuranjen, Sud primećuje da situacija podnosioca zahteva nije ispravljana, već u stvari, izgleda postala otežana, i kontinuirana*”.
101. Na osnovu gore navedenog, Sud prvo primećuje da nalazi činjenica sudova ne odražavaju sadržaj slučaja, jer podnositelj zahteva nikad nije priznao da je zasnovao pravni posao sa tužiocem, dok su sudovi, bez prihvatanja predloženih dokaza, naveli da jeste (vidi: predstavku br. 162/2009 od 15. februara 2009. godine i vidi takođe sudski spis C. br. 162/2009 od 7. juna 2013. godine).
102. Drugo, sudovi su odbacili predlog podnosioca zahteva da sasluša njegovog jedinog svedoka bez dovoljno objašnjenja, s jedne strane, i prihvatili svedoke predložene za strane tužioca, s druge strane, i na taj način povredili „pravičnu ravnotežu“ između strana u parničnom postupku (vidi: podnesak br. 162/2009 i vidi takođe sudski spis C. br 162/2009 koji citiran u gornjem tekstu).
103. Treće, sudovi su utvrdili da podnositelj zahteva nije nikad pokrenuo pitanje identiteta tužioca, dok je potpuno jasno da je on pokrenuo to pitanje od prve do poslednje instance (vidi podneske br. C. br. 162/2009 od 29. oktobra 2013. godine).
104. Četvrto, sudovi su, s jedne strane, ocenili kosovski pasoš tužioca, dok su s druge strane, odbacili dokaze podnosioca zahteva o identitetu tužioca, odnosno, zvanično obaveštenje nemačkih istražnih organa o istom pitanju i na taj način su ponovo povredili „pravičnu ravnotežu“ između parničara u parničnom postupku (vidi: zahtev za zaštitu zakonitosti državnog tužioca).
105. Što se tiče odluke Vrhovnog suda (CLM. br. 10/2016 od 24. avgusta 2016. godine), kojom je odbačen zahtev državnog tužioca za zaštitu zakonitosti, Sud primećuje to da Vrhovni sud nije obratio pažnju na sve dokaze koje je izneo državni tužilac; posebno, na zvanično obaveštenje nemačkih istražnih organa u vezi sa postupkom pokrenutim protiv tužioca K. Sh.
106. Sud smatra da sudije u redovnom postupku moraju obratiti pažnju na preovlađujuće ustavne odredbe, odnosno članove 22. [Direktna primena

međunarodnih sporazuma i instrumenata] i 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava. Zakonske odredbe moraju da se tumače u duhu Ustava i Konvencije. U tom smislu, Sud smatra da time što nisu uzeli u obzir dokaze koje je izneo državni tužilac, Vrhovni sud nije tumačio i primenio zakon u duhu Ustava i Konvencije.

107. Prema tome, Sud smatra da je propust sudova u svim stepenima postupka da posvete dužnu pažnju dokazima i svedocima koje je predložio podnositelj zahteva u suprotnosti sa principom jednakosti oružja i pravom na obrazloženu odluku, kao osnovne komponente prava na pravično i nepristrasno suđenje.
108. Stoga, Sud nalazi da je došlo do povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6. (Pravo na pravično suđenje) Konvencije.

Privremena mera

109. Kao što je gore navedeno, podnositelj zahteva traži od Suda da uvede privremenu meru protiv presude C. br 162/09 Osnovnog suda u Prištini od 29. oktobra 2013. godine i zaustavi sve sudske postupke, izvršni postupak, radnje ili odluke javnih organa koje proizilaze iz te presude do konačne odluke Suda.
110. Sud takođe nalazi da je zahtev o privremenoj meri osnovan i opravdan u predmetnoj stvari koja se odnosi na nepokretnost i invalidsku penziju podnositelja zahteva. Osim toga, Sud smatra da eventualna novčana naknada ne može da ispravi nepopravljivu štetu načinjenu podnositelju zahteva ako njegova imovina bude predmet meri bezbednosti i blokira invalidska penzija, jer je nepokretnost jedinstvena i invalidska penzija ima direktnе posledice na život podnositelja zahteva, što predstavlja najvišu vrednost u međunarodnoj hijerarhiji ljudskih prava (*Ustavni Sud Republike Kosovo, Slučaj br.KI72/12, podnosioci zahteva Veton Berisha i Ilfete Haziri, ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda A.Nr.1053/2008 od 31. maja 2012. godine, presuda od 17. decembra 2012. godine, paragrafi 65-69*).
111. Sud smatra da se kao rezultat povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje, podnositelj zahteva našao u nezavidnom položaju u odnosu na svoja prava na mirno uživanje imovine iz člana 1 Protokola br. 1 i prava na poštovanje privatnog života iz člana 8. Konvencije.
112. Sud ponavlja da je prvostepeni sud prekršio prava podnositelja zahteva zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLjP; međutim, apelacioni sud kao i Vrhovni sud takodje nisu ispravili tu povredu
113. Dakle, Sud u skladu sa članom 116 (2) Ustava i članom 27. Zakona, i pravila 55 (9) Poslovnika o radu, bez prejudiciranja na konačan ishod osporene stvari, odlučuje da produži privremenu meru do konačnog preispitivanja od strane Suda.

Zaključak

114. U zaključku, Sud nalazi da pošto nisu uzeti u obzir dokazi predloženi od strane podnosioca zahteva i državnog tužioca, neobrazložene odluke, kao i odbijanje da se sasluša jedini svedok predložen od strane podnosioca zahteva, sudovi su u svim stepenima povredili pravo podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6 Konvencije. Kao rezultat ove povrede, podnositelj zahteva je mogao biti lišen svog prava na mirno uživanje imovine i prava na privatni život jer je njegova privatna imovina predmet mere bezbednosti i njegova invalidska penzija blokirana.
115. Sud dalje ponavlja da je u svojoj praksi u više navrata utvrđio da su pitanja činjenica i pitanje tumačenja i primene zakona u domenu redovnih sudova i drugih javnih organa u smislu člana 113.7 Ustava i kao takva ona su pitanja zakonitosti, osim i u meri kada takva pitanja krše osnovna ljudska prava i slobode ili stvaraju neustavnu situaciju (Ustavni sud Republike Kosovo: slučaj br. KI135/14, podnositelj zahteva: *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, sa daljim referencama). Prema tome, Sud ima ustavnu obavezu da se uveri da su se u postupcima sprovedenim pred javnim organima, a posebno pred sudovima, poštovala osnovna ljudska prava kao što je garantovano Ustavom.
116. Kao rezime, u skladu sa pravilom 74 (1) Poslovnika, odluka Vrhovnog suda (CLM br.10/2016 od 24. avgusta 2016. godine se proglašava nevažećim i slučaj, u skladu sa principom supsidijarnosti se vraća Vrhovnom суду Kosova na preispitivanje.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud u skladu sa članovima 113(7) i 116 (1) i (2) Ustava, članom 27. Zakona i pravilom 55 (4), (5) i (9) i 74 (1) Poslovnika, 30. maja 2017. godine,

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI, jednoglasno, zahtev prihvatljivim;
- II. DA UTVRDI, većinom glasova, da je došlo do povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6 [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima;
- III. DA UTVRDI da nije neophodno da ispituje da li je došlo do povrede člana 54. [sudska zaštita prava] Ustava;
- IV. DA PROGLASI nevažećom presudu Osnovnog suda u Prištini (C. br. 162/09 od 29. oktobra 2013. godine) i naredne odluke u žalbenom, sigurnosnim merama i izvršnom postupku, radnje ili odluke javnih organa koje proizilaze iz te presude;

- V. DA PROGLASI nevažećom odluku (CLM br.10/2016 od 24. avgusta 2016. godine) i presudu (Rev.br.50/2016, od 4. aprila 2016. godine) Vrhovnog suda Kosova;
- VI. DA VRATI odluku Vrhovnog suda Kosova (CLM br.10/2016 od 24. avgusta 2016. godine) na preispitivanje u skladu sa presudom ovog Suda;
- VII. DA NALOŽI Vrhovnom суду Kosova da obavesti Sud, u skladu sa Pravilom 63 (5) Poslovnika o radu, u vezi sa preduzetim merama radi sprovodjenja presude Suda;
- VIII. DA ODOBRI zahtev za privremenim merama sve do onda kada Vrhovni sud Kosova razmotri stvar u skladu sa obrazloženjem i dispozitivom presude suda;
- IX. DA OSTANE posvećen ovom pitanju u toku i u skladu sa tim nalogom;
- X. DA NALOŽI da se ova presuda dostavi stranama i, u skladu sa članom 20.4 Zakona, objavi u Službenom listu;
- XI. Ova presuda stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Snezhana Botusharova

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi